

Arrest

nr. 319 706 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 juni 2023, in functie van D.M.A.L., een Nederlandse vrouw met wie hij stelt een duurzame partnerrelatie te hebben, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 1 december 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen – het betreft immers twee beslissingen die in één akte zijn opgenomen –, die verzoeker op 6 december 2023 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, die op 05.06.2023 werd ingediend door:

Naam: [M.]
Voorna(a)m(en): [A.R.]
Nationaliteit: Ghana
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vermeende feitelijke partner, zijnde [L.D.M.A.] [...] van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1, 1° stelt dat: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° (...)"

Artikel 47/3, §1, schrijft op zijn beurt voor dat: "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Ter staving van de deugdelijk bewezen duurzame relatie legt betrokkene volgende bewijzen voor:

- *Facturen mobiele telefoonabonnement referentiepersoon, met vermelding mobiel nummer*
- *Eerste reeks foto's van het vermoedelijke religieuze huwelijk tussen betrokkene en de referentie-persoon met handmatig toegevoegde datum 24.10.2020. Echter, gezien de handmatige vermelding van deze datum worden deze foto's in het kader van de evaluatie van de historiek van de relatie en de aftoetsing van het duurzaam karakter aanzien als een verklaring op eer, welke een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, zodat deze documenten opnieuw niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *Tweede reeks foto's zonder datum, van betrokkene en referentiepersoon, enkele met de kinderen van de referentiepersoon, in verschillende contexten. Evenals bij de vorige reeks foto's worden ook deze foto's beschouwd als een verklaring op eer, daar de datumindicatie ontbreekt en ze bijgevolg niet kunnen worden weerhouden voor de inschatting van het duurzaam karakter van de relatie.*
- *Prin[t]screen, bewijs telefoonnummer referentiepersoon (klopt met nummer factuur); printscreen van een ander mobiel nummer, zonder identificatiegegevens*
- *Reeks chatberichten, waarop de referentiepersoon met foto op achtergrond staat afgebeeld, vermoedelijk van de smartphone van de betrokkene (tweede nummer, waarvan de identificatiegegevens ontbreken): inhoud en datumindicatie niet leesbaar daar de printscreen te klein is: Aangezien de datumindicatie noch de inhoud van de gesprekken afdoende leesbaar zijn, kunnen deze stukken niet weerhouden worden bij de beoordeling van het aangehaalde duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. De gesprekken vonden wel degelijk plaats tussen de betrokkenen, echter het is niet duidelijk binnen welke tijdspanne en wat de inhoud van de gesprekken betrof. Deze informatie is wel degelijk noodzakelijk ter inschatting van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Het volstaat immers niet louter aan te tonen dat er communicatie tussen de betrokkenen plaatsvond om te kunnen concluderen tot een stabiele en duurzame partnerrelatie.*
- *Tweede reeks chatberichten, waarop de referentiepersoon met foto op achtergrond staat afgebeeld, vermoedelijk van de smartphone van de betrokkene (tweede nummer, waarvan de identificatiegegevens ontbreken): inhoud en datumindicatie niet leesbaar daar de printscreen te klein is. Aangezien de datumindicatie noch de inhoud van de gesprekken afdoende leesbaar zijn, kunnen deze stukken niet weerhouden worden bij de beoordeling van het aangehaalde duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. De gesprekken vonden wel degelijk plaats tussen de betrokkenen, echter het is niet duidelijk binnen welke tijdspanne en wat de inhoud van de gesprekken betrof. Deze informatie is wel degelijk noodzakelijk ter inschatting van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Het volstaat immers niet louter aan te tonen dat er communicatie tussen de betrokkenen plaatsvond om te kunnen concluderen tot een stabiele en duurzame partnerrelatie.*
- *Derde reeks chatberichten, tussen 29.03.2023 en 18.05.2023: gesprekspartners niet te identificeren daar mobiele nummers ontbreken. Nummer referentiepersoon zichtbaar, foto's van betrokkenen uitgewisseld, vermoedelijk tussen betrokkenen*

- Vierde reeks chatberichten tussen 10.01.2022 en 14.11.2021: gesprekspartners niet te identificeren daar mobiele nummers ontbreken. Nummer referentiepersoon zichtbaar, foto's van betrokkenen uitgewisseld, vermoedelijk tussen betrokkenen
- Vierde reeks chatberichten tussen betrokkenen, van in 2020

Op basis van de voorgelegde stukken is het duurzaam en stabiel karakter van de aangehaalde relatie onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Immers, aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen en hoe deze kennismaking is uitgegroeid tot een stabiele en duurzame partnerrelatie. Zoals hierboven gemotiveerd, kunnen de foto's niet weerhouden worden voor het aftoetsen van het duurzaam karakter van de relatie, daar duurzaamheid een voortduren in de tijd inhoudt, dewelke niet kan nagegaan worden zonder datumindicatie op de foto's. Dit werd reeds aangehaald in de weigeringsbeslissing dd 15.05.2023, betrokkene liet ook bij de huidige aanvraag na foto's met datum te voorzien. Louter op basis van chatgesprekken alleen kan het duurzaam karakter van de relatie niet worden nagegaan, temeer daar een deel van de toegevoegde stukken zoals boven geargumenteed niet toelaten deze toets te doorstaan, daar datum noch inhoud afdoende leesbaar zijn. Betrokkene voegt dan wel indentificatiebewijs toe voor betreffende gesprekken waardoor met zekerheid kan gesteld worden dat ze plaatsvonden tussen het vermeende koppel, inhoud noch datum zijn leesbaar, deze worden dus niet weerhouden. Voor de gesprekken waar datum en inhoud dan wel leesbaar zijn, ontbreken de identificatiegegevens dan weer. Zelfs indien de gesprekken plaatsvonden tussen de betrokkene en de referentiepersoon, chatgesprekken op zich zijn te mager om te kunnen concluderen het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Het feit dat de betrokkenen zich zowel in 2020 in Nederland en in 2022 in België hebben geïnformeerd om te huwen doet geen afbreuk aan de gemaakte vaststellingen, daar het hierbij ging om een louter informeren, waar tot op heden geen verdere stappen werden in ondernomen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het gezinsleven van betrokkene kan zodoende evenmin een beletsel vormen voor huidig bevel. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechts-zekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van "het Unierecht".

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. Nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

[a]) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de partner van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als feitelijke partner van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°.”

Artikel 47/3, §1 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en stabiele aard van de banden tussen de partners.”

6.

Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de feitelijke partner van mevr. [L.D.M.A.], die de Nederlandse nationaliteit heeft. Hij vroeg de gezinshereniging aan in functie van deze partner, de referentiepersoon, op grond van genoemde wetsartikelen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende wordt bewezen en dat van verzoekster kan worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Verwerende partij concludeert aldus dat niet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk voldoende en overtuigende bewijsstukken voorlegde.

Noch artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, noch artikel 47/3, §1, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet beschrijven welke bewijzen van de relatie er precies dienen te worden voorgelegd. Verzoeker verwijst in dit opzicht nogmaals naar artikel 47/3 Vreemdelingenwet letterlijk:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.”

De bewijsvoering is met andere woorden vrij.

Daarbij valt op de website van verwerende partij zelf het volgende te lezen:

“De feitelijke partner kan zich laten inspireren door de criteria die door de wetgever vastgelegd werden om het duurzame en stabiele karakter van de relatie bij een wettelijk geregistreerd partnerschap aan te tonen.”

Eén van deze criteria is een officiële samenwoning van één jaar overeenkomstig artikel 40bis, §2 Vreemdelingenwet:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a)

Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

[...].”

*Uit het rijksregister van verzoeker blijkt ontegensprekelijk dat hij reeds sinds 27.11.2022 officieel staat gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon, hetgeen onmogelijk betwist kan worden.
(stukken 2-3)*

Op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen, dd. 01.12.2023, was er dus sprake van 1 jaar feitelijke samenwoning!

Verwerende partij rept met geen woord over deze samenwoning! Dergelijke motivering, of beter: absoluut gebrek aan motivering op dit punt, vormt een schending van het motiverings-, zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het duurzame en stabiele karakter van de relatie wordt aldus vooreerst bewezen door hun officiële samenwoning van inmiddels meer dan 1 jaar (feitelijk reeds langer)!

7.

Niettemin legde verzoeker ook nog andere bewijzen van de relatie voor.

- Pagina's lang aan Whatsapp-gesprekken met elkaar, teruggaand tot 2020 tot op heden!

De motivering van verwerende partij op dit punt geeft blijk van een onzorgvuldig onderzoek van de stukken! Zo stelt zij als volgt:

“Betrokkene voegt dan wel identificatiebewijs toe voor betreffende gesprekken waardoor met zekerheid kan gesteld worden dat ze plaatsvonden tussen het vermeende koppel, inhoud noch datum zijn leesbaar, deze worden dus niet weerhouden. Voor de gesprekken waar datum en inhoud dan wel leesbaar zijn, ontbreken de identificatiegegevens dan weer.”

Quod certe non !

*Wat de gesprekken betreft die volgens verwerende partij leesbaar zijn, maar waarbij de identificatiegegevens zagezegd ontbreken – het gaat daarbij vermoedelijk over de volgende stukken.
(stukken 4-11)*

Het klopt niet dat er niet geïdentificeerd kan worden dat deze afkomstig zijn van verzoeker en de referentiepersoon. Zo kan er letterlijk steeds op één van de eerste pagina's van de desbetreffende documenten afgeleid worden dat het gesprekken tussen verzoeker en de referentiepersoon betreffen, nl. wanneer er rechts[t]reek[s] geantwoord wordt op 1 bepaald bericht. In Whatsapp kan je op 1 bericht klikken om dit bv. Te liken of er rechtstreeks op te antwoorden. Wanneer dit gebeurt in de desbetreffende documenten, verschijnt het nummer.

Dit kan gemakkelijk afgeleid worden:

- In stuk 4: al op pagina 1;
- In stuk 5: al op pagina 1;
- In stuk 6: al op pagina 1;
- In stuk 7: al op pagina 4;
- In stuk 8: al op pagina 1;
- In stuk 9: al op pagina 2;
- In stuk 10: al op pagina 1;
- In stuk 11: al op pagina 3.

Indien verwerende partij bij de andere zagezegd 'niet-leesbare' gesprekken aanvaardt dat deze met zekerheid plaatsvonden tussen het koppel, omdat er bovenaan aan de screenshots van de gesprekken het telefoonnummer wordt vermeld, dan dient zij dit tevens te aanvaarden wanneer het telefoonnummer voorkomt doorheen de gesprekken!

(stukken 12-13: waarbij de telefoonnummers door eigen markering werden aangeduid om U één en ander duidelijk te maken)

Dat het daarbij gaat om de nummers van verzoeker/referentiepersoon wordt niet betwist door verwerende partij. Het gaat enerzijds om het nummer van de referentiepersoon (eindigend op -9627, aangetoond aan de hand van een factuur + screenshot van de gsm-instellingen) en anderzijds om het nummer van verzoeker (eindigend op -0812, aangetoond aan de hand van een screenshot). Beide nummers komen overeen met de nummers in de Whatsapp-gesprekken!

(stukken 14-15-16)

Verwerende aanvaardt in de overige gesprekken wél dat deze tussen verzoeker en de referentiepersoon plaatsvonden ("Betrokkene voegt dan wel identificatiebewijs toe voor betreffende gesprekken waardoor met zekerheid kan gesteld worden dat ze plaatsvonden tussen het vermeende koppel, inhoud noch datum zijn leesbaar,...") doch stelt dat deze niet leesbaar zijn.

(stukken 17-26)

Alweer quod certe non !

Deze gesprekken zijn wél leesbaar. Deze zijn reeds leesbaar in de grootte van formaat waarin deze werden overgemaakt per mail aan de gemeente, doch het betreffen PDF-documenten, waardoor verwerende partij simpelweg wat had kunnen inzoomen!

Ook bizar dat de tekst dan niet leesbaar zou zijn, maar het telefoonnummer bovenaan wel??

Er werden onbetwistbaar maar liefst 18 documenten aan whatsapp-gesprekken voorgelegd, het betreffende honderden pagina's doorheen meerdere jaren!

Hoe kan verwerende partij dit "te mager" vinden?? Heeft zij de gesprekken gelezen? Het betreffen duidelijk gesprekken tussen een koppel met bv. Zinnen als volgt:

"I love you – I love you too babe" (talloze keren)

"today we will hug each other, kiss and sleep"

"My lover – my darling wife"

"Have a blessed day my dear wife – you too babe"

....

Deze gesprekken niet weerhouden, kan niet anders beschouwd worden als een schending van het zorgvuldigheid[s]- en motiveringsbeginsel!

- Foto's

(stukken 27-28)

Verwerende partij stelt dat het om verklaringen op eer gaat omdat de foto's niet gedateerd of manueel gedateerd werden. Het is niet omdat een foto niet gedateerd is, dat het dan om een verklaring op eer gaat. Het betreffen duidelijk foto's van verschillende momenten doorheen de relatie van verzoekers (of ze nu gedateerd zijn of niet); dit blijkt uit kledij, achtergrond, situaties, personen, ... Dit kan onmogelijk 'pour les besoins de la cause' verzameld zijn.

Verzoeker benadrukt de bewijsvoering in het kader van voorliggende procedure vrij is. Verwerende partij kan niet zomaar elk bewijsstuk gaan afwijzen, en dan nog met een motivering die resoluut ingaat tegen de stukken.

Deze foto's kunnen dus wel degelijk dienstig zijn ter bewijs van zijn duurzame relatie met de referentiepersoon. Het bewijst immers hun samenzijn op verschillende momenten, gedurende jaren.

Daarnaast heeft verzoeker ook whatsapp-gesprekken voorgelegd tussen zichzelf en zijn partner. Ook hieruit blijkt hun relatie doorheen jaren, daar zij zoals elk normaal koppel dagelijks met elkaar communiceren over allerlei (praktische) zaken. Ook hiervan stelt verwerende partij op standaard wijze dat de duurzame relatie hieruit niet blijkt; alweer een motivering waarmee simpelweg elk bewijsstuk van tafel geveegd kan worden.

8.

Verzoeker heeft dus wel degelijk op afdoende wijze bewezen dat hij en de referentiepersoon al reeds geruime tijd een koppel vormen en dat zij intussen onafgebroken samenwonen in België én dat zij een duurzame en oprechte relatie onderhouden.

Thans liggen er wel degelijk voldoende en overtuigende bewijsstukken voor, en duurt de relatie en de samenwoning intussen ook voort.

Verwerende partij heeft bijgevolg haar motiveringsverplichting geschonden, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, maar tevens haar zorgvuldigheidsverplichting, door de bestreden beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden en niet te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

In casu is dit duidelijk niet gebeurd, daar uit het administratief dossier, en uit alle stukken duidelijk blijkt dat verzoeker op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt met de referentiepersoon, en dus wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

9.

De aanvraag van verzoeker dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel het land te verlaten, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoeker. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknót.

10.

De bestreden beslissing schendt het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoeker de duurzame partnerrelatie met de referentiepersoon moet bewijzen, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3 Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen in artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet: "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich

willen voegen". De Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie (feitelijke partner of een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie) zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 1°, en 47/3 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden. De in artikel 47/3 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

*In casu is heeft referentiepersoon zich in augustus 2021 gevestigd in België.
(stuk 3)*

Dat is relatief recent! Verzoeker is bij de referentiepersoon officieel gaan inwonen in november 2022 (feitelijk reeds daarvoor).

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat zij zich – door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoeker – niet kan laten vergezellen door verzoeker in België – dit terwijl zij reeds jaren een koppel vormen en reeds geruime tijd onafgebroken samenwonen in België."

2.1.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 47/1, 1°; 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, zoals ze bestonden op het ogenblik dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen.

De Raad merkt op dat voormeld artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, voorziet dat de niet in artikel 40bis, § 2, 2° van dezelfde wet bedoelde partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, als een ander familielid van deze burger van de Unie dient te worden beschouwd. De wetgever heeft in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, zoals dit bestond bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, aangegeven dat dit andere familielid van een burger van de Unie, mits is voldaan aan de in titel II, hoofdstuk 1bis van deze wet gestelde vereisten, een recht op verblijf kan laten gelden.

Uit artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt voorts dat het aan de vreemdeling die als feitelijk partner van een burger van de Unie een recht verblijf wil laten gelden toekomt om op deugdelijke wijze aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame partnerrelatie is vrij, maar rust op de vreemdeling die een recht op verblijf laat gelden.

Verzoeker stelt in wezen dat de door hem aangebrachte stukken, om aan te tonen dat hij een stabiele en duurzame relatie heeft met D.M.A.L., incorrect of onzorgvuldig werden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat verzoeker ter onderbouwing van zijn stelling dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met D.M.A.L. honderden screenshots van chatberichten en een aantal foto's heeft overgemaakt.

Aangaande de voorgelegde foto's voert verzoeker aan dat verweerder deze onterecht niet heeft weerhouden als relevante bewijsstukken om het duurzaam karakter van zijn relatie met D.M.A.L. aan te tonen. Hij stelt dat een foto niet kan worden gelijkgesteld met een verklaring op eer. Hij gaat hiermee evenwel voorbij aan het feit dat verweerder – die zich weliswaar ongelukkig uitdrukt – heeft aangegeven dat hij de aangebrachte foto's niet als nuttige bewijsstukken inzake het duurzaam karakter van de voorgehouden relatie tussen verzoeker en D.M.A.L. kan weerhouden, omdat op bepaalde foto's de vermelding van de datum waarop ze

zouden zijn gemaakt handmatig werd aangebracht en op andere foto's totaal geen vermelding van de datum waarop ze werden genomen kan worden teruggevonden. Verzoekers betoogt dat uit de foto's zelf blijkt dat deze werden genomen op verschillende tijdstippen, aangezien deze van elkaar te onderscheiden situaties weergeven en de afgebeelde personen andere kledij dragen of poseren voor verschillende achtergronden leidt niet tot het besluit dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat deze foto's hem niet in staat stellen het duurzaam karakter van de relatie die verzoeker met D.M.A.L. stelt te hebben vast te stellen. Zijn uiteenzetting laat immers niet toe te concluderen dat uit deze foto's op zich, nu niet precies kan worden vastgesteld wanneer ze werden genomen – ook al werden ze genomen tijdens verschillende evenementen en/of op verschillende locaties –, kan worden afgeleid dat verzoeker en D.M.A.L. elkaar reeds voldoende lang kennen om te kunnen spreken over een duurzame relatie.

Inzake de aangevoerde chatberichten voert verzoeker aan dat verweerder niet enerzijds kan voorhouden dat de niet leesbare berichten *“met zekerheid”* werden uitgewisseld tussen hem en D.M.A.L., en anderzijds niet kan worden vastgesteld dat de wel leesbare berichten ook tussen hen werden uitgewisseld. Hij betoogt dat immers voor alle berichten dezelfde telefoonnummers werden gebruikt. In dit verband dient te Raad vast te stellen dat verweerder aangaande de, omwille van het formaat, niet-leesbare afdrucken van chatberichten laat verstaan het in hoofding van deze berichten vermelde telefoonnummer te hebben kunnen ontcijferen. Hij heeft immers geduid dat inzake het *“tweede”* telefoonnummer *“de identificatiegegevens ontbreken”*. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker wel een screenshot van een stuk aanbracht met verwijzing naar een telefoonnummer, waarvan hij stelt dat dit het zijne is, maar dat dit document niet toelaat enige band vast te stellen tussen hem en het op dit document weergegeven nummer. Vervolgens stelt verweerder, aangaande de niet-leesbare chatberichten, – zonder uitleen te zetten hoe hij tot dit besluit komt – dat *“de gesprekken wel degelijk plaats[vonden] tussen de betrokkenen”*. In een nog later overweging in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf stelt verweerder zelfs dat *“met zekerheid”* kan worden gesteld dat de niet-leesbare chatberichten plaatsvonden tussen verzoeker en D.M.A.L. en hij verwijst hiervoor naar een *“identificatiebewijs”*. Gelet op het feit dat verweerder, bij de individuele bespreking van deze stukken, reeds aangaf dat er geen bewijsstuk is dat toelaat vast te stellen welk telefoonnummer verzoeker heeft, kan deze verwijzing, in de latere overweging, naar een *“identificatiebewijs”* (enkelvoud), slechts betrekking hebben op het stuk dat werd aangebracht om aan te tonen wat het telefoonnummer van D.M.A.L. is. Verzoeker heeft, om dit aan te tonen, een factuur voorgelegd met duidelijke verwijzing naar D.M.A.L. als houder van het telefoonnummer dat in tal van de leesbare chatberichten voorkomt. Verzoekers betoogt dat verweerder aanvaardt dat de onleesbare chatberichten tussen hem en D.M.A.L. plaatsvonden *“omdat bovenaan de screenshots van de gesprekken het telefoonnummer wordt vermeld”* wordt door verweerder in zijn nota met opmerkingen niet tegengesproken. Aangezien de screenshots van de onleesbare chatberichten duidelijk afkomstig zijn van de telefoon van D.M.A.L. – zij staat samen met haar kind afgebeeld op de achtergrondfoto, het telefoonnummer dat in de hoofding staat is niet haar nummer en bij het versturen van een chatbericht verschijnt het nummer van de geadresseerde – zou kunnen worden besloten dat verweerder, op grond van de vermelding in de hoofding van deze chatberichten aanneemt dat het *“tweede nummer”* dat van verzoeker is. Verweerder heeft echter – verkeerdelijk – aangegeven ervan uit te gaan dat de niet leesbare chatberichten afkomstig zijn *“van de smartphone van de betrokkene”*. Er blijkt dan ook geenszins waarop verweerder zich baseert om te stellen dat met zekerheid kan worden vastgesteld dat de niet-leesbare chatberichten een communicatie tussen verzoeker en D.M.A.L. weergeven. Dit alles leidt echter niet tot het besluit dat verweerder verkeerdelijk stelde dat een deel van de screenshots van chatberichten niet leesbaar zijn, zodat niet kan worden bepaald op welke periode deze betrekking hebben of wat de inhoud ervan is, waardoor deze stukken niet dienstig zijn om het bestaan van een stabiele en duurzame relatie aan te tonen. Aangezien in de leesbare chatberichten geen verwijzing naar het *“tweede”* telefoonnummer (dus het telefoon-nummer van verzoeker) kan worden teruggevonden, kan ook niet worden besloten dat verweerder verkeerdelijk besloot dat niet blijkt dat deze berichten werden uitgewisseld tussen verzoeker en D.M.A.L. Verzoekers betoogt dat in de leesbare berichten een aantal maal het telefoonnummer van D.M.A.L. kan worden weergevonden leidt niet tot een ander besluit.

Waar verzoeker beweert dat de door verweerder als niet-leesbaar bestempelde chatberichten wel leesbaar zijn of toch leesbaar konden worden gemaakt door in te zoomen, dient te Raad aan te geven dat de screenshots, in de versie zoals die zich in het administratief dossier bevinden, inderdaad onleesbaar zijn en dat niet wordt aangetoond dat deze in een versie die toeliet deze te manipuleren en dus leesbaar te maken aan verweerder werden overgemaakt.

Nu niet blijkt dat verweerder onterecht besloot dat er geen bewijs is dat de leesbare chatberichten betrekking hebben op enige communicatie tussen verzoeker en D.M.A.L. is zijn grief dat de inhoud van deze berichten toelaat te besluiten dat het berichten betreft tussen personen die een koppel vormen niet nuttig.

Verzoeker stelt ook nog dat uit het Rijksregister blijkt dat hij sedert 27 november 2022 op hetzelfde adres als D.M.A.L. is gedomicilieerd. Hij toont echter niet aan dat hij bij zijn verblijfsaanvraag een uittreksel uit het Rijksregister aanbracht dat onterecht niet in aanmerking werd genomen door verweerder. Ten overvloede

dient ook te worden aangegeven dat het feit dat twee personen op hetzelfde adres zijn gedomicilieerd niet impliceert dat deze personen een stabiele en duurzame relatie hebben.

Er blijkt niet dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing niet het gevolg zijn van een deugdelijke feitenvinding of dat deze motieven incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht, die kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan niet worden besloten.

Er blijkt evenmin dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

2.1.3. Verweerder heeft bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf gebruik gemaakt van een wetbepaling die verzoeker bekend was en er wordt niet aangetoond dat verweerder door deze beslissing te nemen niet standvastig optrad. Tot een schending van het rechtszekerheids-beginsel kan niet worden beslist.

2.1.4. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Tot een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden besloten.

2.1.5. Aangezien correct werd vastgesteld dat niet werd aangetoond dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie heeft met D.M.A.L. kan niet worden besloten dat het recht op vrij verkeer van deze vrouw in het gedrang komt indien verzoeker niet tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten. Verzoeker houdt derhalve onterecht voor dat de bestreden beslissing niet verenigbaar is met de bepalingen van het Unierecht.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 iuncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“[...]”

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op afdoende wijze onderzocht en besproken. Het betreft louter een standaard motivering. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De partnerrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon werd immers, gelet op het administratief dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze bewezen!

Om te beginnen is er thans reeds een officiële, onafgebroken samenwoning van meer dan 1 jaar in België (feitelijk reeds langer). Daarnaast werden er foto's van verschillende (intieme) momenten voorgelegd en bladzijden lang aan whatsapp-gesprekken.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn partner, waarmee hij al jaren een affectieve en duurzame liefdesrelatie onderhoudt, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 2 oktober 2019, arrest nr. 227 010):

“De Raad stelt vast dat wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij er op wijst dat dit bevel niet afdoende gemotiveerd is nu niet blijkt waarom haar een bevel wordt gegeven.

De wetgever heeft in artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden. De verzoekende partij moet worden bijgetreden dat een dergelijke motivering niet kan worden ontwaard in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, het geen aanspraak kunnen maken op enig verblijfsrecht kan niet worden teruggebracht naar één van de omstandigheden waarin overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden afgegeven. Waar verwezen wordt naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, blijkt hieruit enkel dat “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, zodat ook na de verwijzing naar deze bepaling niet kan worden vastgesteld aan de hand van welke precieze omstandigheid het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht valt immers niet gelijk te stellen met een verwijderingsmaatregel, die overeenkomstig artikel 8 van de Vreemdelingenwet, een eigen motivering dient te bevatten die losstaat van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.062). Het feit dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie, volstaat op zich niet als motivering waarom er in casu eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.”

2.2.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker onterecht voorhoudt dat verweerder de feiten en de juridische grondslag waarop hij zich baseert om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen niet heeft weergegeven in deze beslissing. Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat hij toepassing maakt van artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet nadat hij vaststelde dat het legaal verblijf van verzoeker was verstreken. Hij heeft tevens uiteengezet dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Hij heeft in dit verband toegelicht dat verzoeker geen kinderen of gezondheidsprobleem heeft en verzoeker naliert aan te tonen dat hij een duurzame relatie met een persoon in België heeft. Verder heeft hij er nog op gewezen dat verzoeker de mogelijkheid behoudt om elders een gezinsleven op te starten met de persoon in functie van wie hij een verblijfsaanvraag indiende. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien verweerder duidelijk heeft verwezen naar verzoekers persoonlijke situatie kan niet worden geoordeeld dat hij zich beperkte tot een standaardmotivering. Er moet tevens worden onderstreept dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171)

Het feit dat verzoeker van oordeel is dat verweerders argumentatie niet correct is leidt niet tot het besluit dat de formele motiveringsplicht werd miskend.

Het gegeven dat verzoeker meent dat een ruimere bespreking van zijn familiaal leven is vereist, leidt evenmin tot de conclusie dat werd tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht. Verweerder heeft klaar en duidelijk aangegeven waarom hij het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet zag als een beletsel om een beslissing tot verwijdering te nemen. Het door verzoeker aangevoerde citaat uit een arrest van de Raad laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.3. Gelet op het voorgaande kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet respecteerde.

2.2.2.4. Verzoeker laat daarnaast na om toe te lichten waarom hij meent dat artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, zodat, bij gebrek aan een dienstige toelichting, geen schending van deze bepaling kan worden vastgesteld

2.2.2.5. Nu niet blijkt dat verzoeker een burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie is en verweerder de bestreden beslissing ook niet heeft gesteund op redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid kan verzoeker niet nuttig verwijzen naar artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG. Hij laat trouwens ook na uiteen te zetten waarom hij deze bepaling geschonden acht, waardoor dit onderdeel van het middel hoe dan ook onontvankelijk is.

2.2.2.6. Door aan te voeren dat hij reeds meer dan een jaar in België samenwoont met D.M.A.L. en dat hij foto's en chatberichten aanbracht, toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie werd afgewezen, omdat het duurzaam karakter van de relatie niet werd aangetoond. Hij toont met deze toelichting ook niet aan dat verweerder onterecht stelde dat hij de mogelijkheid heeft om zich met D.M.A.L. elders te vestigen waar zij legaal kunnen verblijven.

Verzoekers beschouwingen geven geen aanleiding tot de vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet deugdelijk werd voorbereid, dat deze beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding of dat de motivering van deze beslissing blijf geeft van een kennelijk onredelijk optreden.

Tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht kan niet worden besloten.

2.2.2.7. Aangaande aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden gesteld dat deze verdragsbepaling op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat niet werd aangetoond dat hij een duurzame relatie met D.M.A.L. heeft. Zelfs indien daarenboven zou moeten worden aangenomen dat er sprake is van enig gezinsleven, dan nog moet worden gesteld dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dus geen einde maakt aan enig bestaand recht op verblijf. Er kan dan ook niet worden besloten dat deze beslissing een effectieve inmenging vormt in verzoekers recht op een privé- of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, die enkel mogelijk is in de in het tweede lid van dit artikel bepaalde gevallen. Uit deze verdragsbepaling kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verder blijkt ook geenszins dat verzoeker enkel in België een gezinsleven met een Nederlandse vrouw kan hebben en dat een gezinsleven met deze vrouw elders niet mogelijk zou zijn. De Raad benadrukt tevens dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoekers betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er worden ook geen elementen aangebracht die zouden toelaten te oordelen dat enig aspect van verzoekers privéleven, dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, door de bestreden beslissing ernstig in het gedrang wordt gebracht. In casu kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.8. Aangezien artikel 7 van het Handvest van de grondrechten voorziet in een regeling die gelijkaardig is aan deze die is voorzien in artikel 8 van het EVRM kan, gelet op het voorgaande en nu niet wordt aangetoond dat verweerder de reikwijdte van enig recht dat wordt gegarandeerd door het EVRM heeft ingeperkt, ook geen schending van deze bepaling en van artikel 51 van het Handvest van de grondrechten worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK